

UKLETA MASKA

R. L. STAJN

Prevela
Dijana Đelošević
■ Laguna ■

Naslov originala

R.L.Stine

THE HAUNTED MASK

Copyright © 1993 by Scholastic Inc.

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

UKLETA MASKA

„Koji kostim ćeš nositi za Noć veštica?“, pitala je Sabrina Mejson dok je viljuškom po tanjiru premetala jarkožute makarone koje nije ni okusila.

Karli Bet Koldvel uzdahnu i odmahnu glavom. Njena ravna smeđa kosa presijavala se pod trpezarijskim svjetlom. „Ne znam. Možda kostim veštice.“

Sabrina zinu u čudu. „*Ti* veštica?“

„A što da ne?“, bila je uporna Karli Bet zureći u svoju prijateljicu preko dugačkog stola.

„Mislila sam da se plašiš veštica“, prokomentarisala je Sabrina, prinela ustima viljušku punu makarona i počela da žvaće. „Ovi makaroni su napravljeni od gume“, požalila se dok ih je snažno žvakala. „Podseti me da počnem da donosim ručak od kuće.“

„Ja se ne plašim veštica!“, bila je uporna Karli Bet ljutito sevajući očima. „Misliš da sam ja nekakva strašljivica, je li?“

Sabrina se zakikota. „Da, mislim.“ Brzim pokretom glave zabacila je na leđa crnu kosu skupljenu u konjski rep. „Stvarno, Karli Bet! Kako možeš da jedeš te makarone, odvratne su!“ Nagnula se preko stola kako bi sprečila Karli Bet da

prinese viljušku ustima.

„Umirem od gladi!“, vajkala se Karli Bet.

Trpezarija je bivala sve punija i bučnija. Za susednim stolom se grupa dečaka iz petog razreda dobacivala polupraznim pakovanjem mleka. Karli Bet ugleda Čaka Grina kako čitavu lepljivu voćnu rolnicu gura sebi u usta.

„Bljak!“ Napravila je užasnut izraz lica, a onda se ponovo okrenula ka Sabrini. „Nisam ja strašljivica, Sabrina. To što me svi zavitlavaju i...“

„Karli Bet, a sećaš se onoga od prošle nedelje kod mene?“ Sabrina rascepi kesu s čipsom od kukuruznog brašna i ponudi svojoj prijateljici preko stola da se posluži.

„Misliš ono s duhom?“, uzvratila joj namršteno Karli Bet. „To je baš bilo glupo.“

„Ali si ti u to ipak poverovala“, uzvratila joj Sabrina s ustima punim čipsa. „Stvarno si poverovala u to da je moj tavan uklet. Trebalo je da vidiš svoje lice kada se s tavana čulo pukotanje i koraci.“

„To je bilo tako podlo“, žalila se Karli Bet prevrćući očima.

„A onda, kada si čula nečije korake na stepeništu, lice ti je prebledelo i zavrištala si“, prisećala se Sabrina. „Bili su to samo Čak i Stiv.“

„Znaš da se plašim duhova“, reče Karli Bet pocrvenevši.

„I zmija, i buba, i prodornih zvukova, i mračnih soba, i... veštica!“, naređala Sabrina.

„Ne razumem zašto moraš da mi se podsmevaš“, nadurila se Karli Bet. Odgurnula je od sebe tanjir s makaronama. „Ne razumem zašto je svima toliko zabavno da me plaše? Čak i tebi, mojoj najboljoj prijateljici!“

„Žao mi je“, iskreno odgovori Sabrina, nagnu se preko stola i razuveravajući stegnu Karli Bet za ruku. „Tebe je baš lako uplašiti, a tome je tako teško odoleti. Evo, hoćeš još malo čipsa?“ Gurnu kesu ka Karli Bet.

„Možda ja *tebe* uplašim jednog dana“, zapreti joj Karli Bet.

Njena prijateljica se nasmeja. „Nema šanse!“

Karli Bet nastavi da se duri. Ima jedanaest godina, ali je sićušna; sa svojim okruglim licem i kratkim nosom (koji ne podnosi, a i volela bi da je duži) izgleda mnogo mlađe.

Sabrina je pak visoka, crnomanjasta i prefinjenog izgleda. Ima ravnu crnu kosu vezanu u konjski rep i ogromne crne oči. Svi koji su ih videli zajedno, misle da Sabrina ima dvanaest ili trinaest godina, a zapravo je Karli Bet mesec dana starija od svoje prijateljice.

„Možda i neću biti veštica“, reče Karli Bet oprezno, oslonivši bradu na šake. „Možda ću da budem užasavajući monstrum kome vise oči iz očnih duplji a zelena slina mu kaplje niz lice i...“

Glasna lomljivina natera Karli Bet da vrisne.

Trebalo joj je nekoliko sekundi da shvati da je u pitanju samo tačna s ručkom koja je pala na pod. Okrenula se i ugledala pocrvenelog Gejba Mozera kako kleči i sakuplja svoj ručak s poda. Trpezarija je odzvanjala od glasnog navijanja i pljeskanja.

Karli Bet se skupi u svojoj stolici, postidena što je vrisnula.

Tek što je umirila disanje, kada je nečija snažna ruka otpozadi zgrabi za rame.

Vrisak Karli Bet je odzvanjao kroz trpezariju.

Zaorio se smeh. Za drugim stolom neko povika: „Svaka čast, Stive!“

Karli Bet hitro okrenu glavu i ugleda svog prijatelja Stiva Bozvela kako stoji iza nje, s vragolastim smeškom na licu. „Primila si se“, rekao je puštajući joj rame.

Stiv izvuče stolicu kraj Karli Bet i sede preko naslona. Njegov najbolji prijatelj Čak Grin tresnu školskom torbom o sto i sede kraj Sabine.

Stiv i Čak toliko liče jedan na drugog da mogu da prođu kao braća. Obojica su visoki i mršavi, ravne smeđe kose koju obično skrivaju pod kačketima za bejzbol. Obojica imaju tamnosmeđe oči i tupave osmehe; nose izbledele farmerke i tamne majice dugačkih rukava.

Obojica, naravno, vole da plaše Karli Bet. Vole da je prepadaju, da je teraju da skače na noge i vrišti.

Sate provode u smišljanju novih načina da je isprepadaju.

Karli Bet bi se svaki put zaklela da više nikad, ama baš nikad neće nasesti na njihove glupave šale.

Ali njima nekako uspeva da je svaki put pređu.

Karli Bet bi im svaki put pripretila da će im se odužiti. Ali sve vreme koliko se druže, nije uspela da smisli nešto dovoljno dobro.

Čak se maši za preostali čips iz Sabrinine kese, a ona ga veselo lupi po ruci kako bi ga oterala. „Uzmi svoj čips!“

Stiv poturi Karli Bet pod nos poveliki izgužvani komad aluminijske folije. „Hoćeš sendvič? Ja ne mogu.“

Karli Bet sumnjičavo omirisa foliju. „Sa čim je? *Umirem od gladi!*“

„Sa ćuretinom. Evo ti“, reče Stiv i pruži joj sendvič. „Mnogo je suv. Keva je zaboravila da stavi majonez. Hoćeš?“

„Da, naravno. Hvala ti!“, povika Karli Bet, prihvati ponuđeni sendvič, odmota foliju i krupno zagriže.

Kako je počela da žvaće, shvatila je da i Stiv i Čak zure u nju s velikim kezom na licu.

Osetila je neki čudan ukus, nekako lepljiv i kiseo.

Karli Bet prestade da žvaće.

Čak i Stiv su se sada smejali. Sabrina je izgledala zbunjeno.

Karli Bet zgađeno jaukne i ispljuva zalogaj sažvakanog sendviča u salvetu, potom rastvori sendvič i ugleda velikog smeđeg crva položenog povrh ćuretine.

„Bljak!“, zaječa i pokri lice rukama.

Trpezarijom se zaori smeh. Okrutan smeh.

„Pojela sam crva. M-muka mi je!“, zaječa opet Karli Bet i poskoči na noge ljutito gledajući u Stiva. „Kako si samo mogao?“, pitala ga je. „Uopšte nije smešno. To je... To je...“

„To nije pravi crv“, uzvratil Čak. Stiv nije mogao ništa da kaže jer se zacenio od smeha.

„A?“ Karli Bet spusti pogled na crva i oseti kako joj talas mučnine raste u stomaku.

„Nije pravi, od gume je. Pipni ga“, navaljivao je Čak.

Karli Bet je oklevala.

Deca iz čitave trpezarije su se došaptavala i pokazivala na nju. I smejala se, naravno.

„Ajde, nije pravi, uzmi ga!“, ponovio je Čak cereći se.

Karli Bet oklevajući uze smeđeg crva između dva prsta i podiže ga. Pod rukama je osećala da je topao i lepljiv.

„Ponovo si se primila!“, reče Čak smejući se.

Crv je *stvarno* pravi!

Uz užasnut krik, Karli Bet baci crva na Čaka koji se neobuzdano smejao, zatim odskoči od stola i preturi stolicu. Dok je stolica bučno zveketala po uglačanom podu, Karli Bet pokri usta i otrča iz trpezarije obuzdavajući nagon za povraćanjem.

Još uvek osećam njegov ukus!, pomisli.

Još uvek osećam ukus crva u ustima!

Vratiću im za ovo, ogorčeno je razmišljala Karli Bet dok je trčala.

Stvarno ima da im vratim.

Gurnuvši dvokrilna vrata trpezarije i zaletevši se u ženski toalet, čula je okrutni smeh koji ju je pratio niz hodnik.

Posle časova Karli Bet žurno prođe hodnicima ne obraćajući se nikome. Čula je kako se deca smeju i došaptavaju. Zna da se *njoj* smeju.

Školom se pronela glasina da je Karli Bet Koldvel pojela crva za ručak.

Karli Bet, strašljivica. Karli Bet, koja se plaši sopstvene senke. Karli Bet, koju je tako lako prevariti.

Čak i Stiv su joj poturili pravog debelog smeđeg crva u sendvič koji je Karli Bet dobro zagrizla.

Kakva kretenska!

Karli Bet je trčala sve do kuće, čitava tri bloka. Bes joj je narastao svakim korakom.

Kako su mogli to da mi urade? Oni su mi kao neki prijatelji!

Zašto im je toliko zabavno da me plaše?

Zadihano je uletela u kuću. „Ima li koga?“, pozvala je zastavljajući se u hodniku i naslanjajući se na rukohvat kako bi povratila dah.

Njena majka žurno istrča iz kuhinje. „Zdravo, Karli Bet! Šta je bilo?“

„Trčala sam dovde“, reče joj Karli Bet skidajući sa sebe plavu vetrovku.

„Zašto?“, upita gospođa Koldvel.

„Tako mi je došlo“, ćudljivo joj odgovori Karli Bet.

Majka prihvati vetrovku od Karli Bet i okači je u orman u hodniku, zatim rukom nežno prođe kroz njenu meku smeđu kosu. „Odakle ti samo ravna kosa?“, promrmlja. Uvek to kaže.

Zaista ne ličimo na majku i ćerku, zaključi Karli Bet. Njena majka je visoka, punačka žena s gustim kovrdžama bakarno-crvene kose i živim sivozelenim očima. Izuzetno je živahna, retko kad na jednom mestu, a i priča brzo kao što se kreće.

Danas preko crnih helanki od likre nosi farbom umrljanu sivu atletsku majicu. „Zašto si tako natmurena?“, upita gospođa Koldvel. „Hoćeš li mi reći šta te muči?“

Karli Bet odmahnu glavom. „Ne baš.“ Nije baš bila raspoložena da ispriča majci kako su joj se svi smejali u srednjoj školi u Volnat aveniji.

„Dođi, hoću da ti pokažem nešto“, reče gospođa Koldvel povlačeći Karli Bet ka dnevnoj sobi.

„N-nisam raspoložena, mama“, odvrati joj Karli Bet, opirući se. „Samo želim...“

„Hajde!“, bila je uporna majka povlačeći je niz hodnik. Karli Bet nikada nije uspevala da se suprotstavi svojoj majci koja je poput uragana čistila sve pred sobom.

„Pogledaj!“, svečano je izjavila gospođa Koldvel, široko se osmehujući i pokazujući na policu iznad kamina.

Karli Bet je pratila majčin pogled do police i iznenađeno uzvihnula. „To je... glava!“

„Ne bilo čija glava“, reče gospođa Koldvel blistajući od radosti. „Hajde, pogledaj izbliza.“

Karli Bet pređe još nekoliko koraka do police s koje su oči poput njenih zurile u nju. Trebalo joj je nekoliko trenutaka

da prepozna ravnu smeđu kosu, smeđe oči, kratak nos, okrugle obraze. „To sam ja!“, povika približavajući se skulpturi.

„Da, i to u prirodnoj veličini!“, izjavi gospođa Koldvel. „Upravo sam se vratila iz muzeja s časa vajanja. Danas sam je završila. Kako ti se čini?“

Karli Bet podiže skulpturu kako bi je pažljivije zagledala. „Izgleda baš kao ja, mama. Stvarno. Od čega je?“

„Od pečenog gipsa“, odgovori joj majka uzevši joj skulpturu iz ruku i digavši je uvis kako bi se Karli Bet našla licem u lice, oči u oči sa samom sobom. „Moraš da budeš pažljiva, veoma je osetljiva. Šuplja je, vidiš?“

Karli Bet je pomno posmatrala izvajanu glavu zureći u svoje sopstvene oči. „M-malo je jezovita“, promuća.

„Misliš zato što sam je tako dobro napravila?“, navaljivala je njena majka.

„Samo je jezovita, to je sve“, uzvratila Karli Bet. Naterala se da odvrati pogled sa svoje dvojnice, ali primeti kako s majčinog lica nestaje osmeh.

Gospođa Koldvel je izgledala uvređeno. „Zar ti se ne sviđa?“

„Aha. Naravno. Stvarno je dobra, mama“, brže-bolje joj odgovori Karli Bet. „Ali... Mislim, zašto si je uopšte pravila?“

„Zato što te volim“, kratko odgovori gospođa Koldvel. „Iz kog drugog razloga? Stvarno, Karli Bet, zaista se čudno ponašaš. Zaista sam se potrudila oko ove skulpture. Mislila sam...“

„Izvini, mama. Stvarno mi se sviđa“, bila je uporna Karli Bet. „Samo sam se iznenadila, ništa više. Odlična je. Ista ja. D-danas mi je bio loš dan, to je sve.“

Karli Bet još jednom pogleda skulpturu. Smeđe oči – njene smeđe oči – zurile su u nju. Smeđa kosa skulpture presijavala se na popodnevnim zracima sunca koji su dopirali kroz prozor.

Nasmešila mi se!, pomisli Karli Bet i razjapi usta. Videla sam je! Upravo sam videla kako se smeši!

Ne, mora da je u pitanju svetlosna varka.

Ipak je to skulptura od pečene gline, podsetila je samu sebe.

Nemoj sada da se štrecaš na sve, Karli Bet. Zar danas nisi ispala dovoljno velika budala?

„Mama, hvala što si mi je pokazala“, nevesto se zahvalila otrgnuvši pogled sa skulpture. Nasmešila se na silu. „Dve glave su bolje od jedne, je l' tako?“

„Tako je“, veselo se složi gospođa Koldvel. „Kad smo kod toga, Karli Bet, tvoj kostim patke je gotov. Stavila sam ti ga na krevet.“

„A? Kostim patke?“

„Sećaš se da si u tržnom centru videla onaj kostim patke?“ Gospođa Koldvel pažljivo vrati izvajanu glavu na policu iznad kamina. „Onu s perjem i raznim detaljima? Pomislila si kako bi bilo zabavno da se na Noć veštica preobučesh u patku? E pa ja sam ti napravila kostim patke.“

„O. Tako je“, reče Karli Bet kojoj se zavrte u glavi. Zar stvarno želim da budem glupa patka za Noć veštica?, pomislila je. „Mama, idem gore da ga pogledam. Hvala ti.“

Karli Bet je potpuno zaboravila na kostim patke. Ne želim da budem ljupka za ovu Noć veštica, pomislila je dok se penjala u svoju sobu. Želim da izgledam zastrašujuće.

Videla je neke stvarno zastrašujuće maske u izlogu nove radnje s opremom za zabave, koja se otvorila nekoliko ulica dalje od škole. Bila je uverena da bi jedna od tih maski bila taman za nju.

Ali sada će morati da se šeta naokolo u perju i svi će joj kvakati i rugati joj se.

To nije pošteno. Zašto njena majka mora da poslušava sve što joj ona kaže?

Samo zato što se Karli Bet oduševljavala kostimom patke u radnji ne znači da želi da bude glupa patka za Noć veštica!

Karli Bet je zastala ispred svoje sobe. Vrata su, iz nekog razloga, bila zatvorena. Ona nikada ne zatvara vrata.

Pažljivo je osluškivala. Učinilo joj se da čuje kako neko diše s druge strane vrata. Neko ili *nešto*.

Disanje je postajalo sve glasnije.

Karli Bet nasloni uvo na vrata.

Šta je to u njenoj sobi?

Postoji samo jedan način da to ustanovi.

Karli Bet povuče vrata da ih otvori – i iznenađeno kriknu.